І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації
'Svoboda', 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-023
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXV. Ч. 11. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 17-го СІЧНЯ 1958 ЦЕНТІВ 5 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JANUARY 17, 1958 No. 11. VOL. LXV.

ПРЕЗИДЕНТ ПРОТИ ЗБІЛЬШЕННЯ ПОДАТКІВ, ПЕРЕДБАЧАЄ РОЗВИТОК ПРОДУКЦІЇ

ВВАЖАЄ, ЩО ЗУСТРІЧ „НА ВЕРШИНАХ" ПОВИННІ ПОПЕРЕДИТИ КОНФЕРЕНЦІЇ АМБАСАДОРІВ І МІНІСТРІВ ЗАКОРДОННИХ СПРАВ І ЩО ДОЛЛЕС МУСИТЬ ЗАЛИШИТИСЯ НА СТАНОВИЩІ ДЕРЖАВНОГО СЕКРЕТАРЯ

През. Айзенгавер промовляє під час пресової конференції в Білому Домі

Вашингтон. — У своїх відповідях на ставлені йому під час пресової конференції в середу дня 15 січня запити през. Айзенгавер звернув головну увагу на господарські проблеми, зв'язані із проєктом нового бюджету на 1958/1959 роки. Зокрема, Президент ствердив, що він волів би мати малий дефіцит у висліді здійснювання запропонованого урядом у висоті 74 більйонів долярів бюджету, замість добиватися збалянсування цього бюджету з допомогою збільшування податків. У зв'язку з цим през. Айзенгавер висловив свою віру в дальший розвиток національної продукції і тому теж — за його словами — уряд не буде звертатися до Конґресу у справі переводжування таких чи інших господарських заходів і реформ, метою яких було б впливати на розвиток економічної ситуації в країні. В переконанні про дальший зріст добробуту утверджують Президента рапорти урядових установ й експертів. У дальших своїх відповідях торкнувся през. Айзенгавер теж деяких справ закордонної політики, особливо ж справи відбуття конференції „на вершинах". Така конференція, на його думку, повинна бути попереджена нарадами амбасадорів і міністрів закордонних справ і у зв'язку із цим през. Айзенгавер висловив вимогу, щоб Совєти присвятили у своїй пресі стільки місця на його відповідь Булґанінові, як присвятили вони листові Булґаніна, зокрема, щоб опублікували повний текст цієї відповіді.

Якщо йде про пляни реорганізації Пентаґону і командувань збройних сил, то уряд не плянував ніяких радикальних реформ, а тільки хоче перевести деякі компромісові зміни, зокрема, в ділянці координації оборонних заходів і розвитку та продукції нових родів зброї. Що ж до вимог відсунення чи уступлення Джана Фостера Доллеса із становища державного секретаря, то Президент взяв Доллеса дуже рішуче в оборону, заявляючи, що Доллес є останнім із членів уряду, на резиґнацію яких він міг би погодитися. Повідомлення про уступлення Доллеса назвав през. Айзенгавер „нісенітницею".

Генерал Артур Дж. Трудо займе становище генерала Джеймса М. Ґевіна

Вашингтон. — Армія повідомляє, що становище голови Відділу Дослідів і Поступу в Пентаґоні, яке займає тепер генерал поручник Джеймс М. Ґевін, від 1-го квітня займатиме генерал поручник Артур Дж. Трудо, який тепер командує 1-им корпусом в Японії. Генерал Ґевін гостро критикував уряд за занедбання в продукції ракет і вирішив перейти на емеритуру після 31-го березня, бо як цивіліст він сподівається більше зробити для оборони країни ніж будучи в активній службі. Генерал Трудо має 55 років, давніше він був шефом армійської розвідки. Його становище команданта корпусу в Японії обійме генерал майор Томас Дж. Г. Трейнелл, який вже дістав номінацію від президента Айзенгавера на генерала поручника. — Летунство повідомило, що воно плянує випустити дослідного сателіта Землі на весні 1959 року. Той сателіт зможе робити різні записи про повітряні простори.

В АМЕРИЦІ

● **Професор Огайського стейтового університету** д-р Джан Кравс поінформував, що „Спутнік" число 1 розлетівся на вісім частин, а пізніше ще на менші частини, які попадали в різних місцях нашої землі. Остання частина „Спутніка" ч. 1 упала 10 січня, через 98 днів після того, як випущено цей штучний місяць.

● **На Флориді** 14-го січня відбулися успішні проби з двома керованими ракетами „Бомарк" і „Редстовн". Ракету „Бомарк" вистрілено в повітря, і вона, долетівши до призначеного місця, де мала знищити ворожий об'єкт, сама себе знищила.

● **14-січня** до Ню Йорку прибула з Лондону дружина польського фізика, д-ра Юрія Новінського із 7-річною донькою Христиною. Проф. Новінський вибрав свободу, бувши на викладах в ЗДА, і американський уряд признав йому право азилю. Після того він спровадив до ЗДА свою родину, яка перебувала в Англії.

● **З Ріо де Жанейро** повідомляють, що СССР запропонував бразилійському урядові укласти торговельну умову, згідно з якою Москва дала б Бразилії кредитів на суму більйон долярів.

● **Р. С. Вайт**, який два роки тому виграв на телевізії 16,000 долярів у змаганні за знання поетичних творів, заробляє на свій прожиток „літературою": він перевозить елевейтером книжки в Публічній Бібліотеці у Квінсі, Ню Йорк.

● **Три американки** уже втретє відвідали своїх синів, які відсиджують довготермінові і досмертні в'язничні кари в Пейпінґу та Шанґаї. Вони дістали від китайських комуністів дозвіл передати своїм синам книжки, харчі і різні дрібні дарунки. Покищо комуністи не виявляють охоти звільнити цих в'язнів.

ПОСАДНИК ВЕЛИКОГО НЮ ЙОРКУ ПІДПИСАВ ПРОКЛЯМАЦІЮ „ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ"

Ню Йорк. — Роберт Ваґнер, посадник цього великого міста, що нараховує 8 мільйонів мешканців і вважається столицею світу з уваги на осідок Організації Об'єднаних Націй, підписав минулої середи, 15-го січня, у прийомній залі міського ратуша проклямацію „Дня Української Незалежности" на 22-го січня та дав доручення, щоб у тому дні з міського ратуша, побіч американського прапору, був вивішений синьо-жовтий український прапор. Свою проклямацію підписав посадник Ваґнер у полудневих годинах у приявності 20-особової української делеґації, яку очолювали два лідери Демократичної партії та відомі українські громадські діячі, адвокати Вол. Стек і Юрій Волинець. У склад делеґації, крім згаданих, входили ще гол. предсідник УН-Союзу п. Д. Галичин, представник УКК ред. Вол. Душник, представники Об'єднаного Комітету п-ні Катерина Пелешок, мґр Базарко і д-р Ол. Соколишин, представник українських Демократичних Організацій проф. Іван Паливода, Вол. Бакад від Українсько-Американських Ветеранів, Матвій Поп від Американського Леґіону, лідер українського відділу Демократичної партії Квінсу адв. Іван Фліс, п-ні Пізнак, ред. А. Драган та інші. Церемонія підписання проклямації, яку посадник Ваґнер особисто відчитає на українській імпрезі в неділю 19-го січня, відбулась урочисто, при наявності американських і українського прапору, а посадник Ваґнер підписував декларацію на вкритому українським прапором столі та з українським державним ґербом Тризубом на ньому.

ГРОМАДА НЮ ЙОРКУ ВІДЗНАЧИТЬ 40-РІЧЧЯ ПРОГОЛОШЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ОДНИМ МАНІФЕСТАЦІЙНИМ СВЯТОМ

Ню Йорк. — Після довгих суперечностей, представники Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій і Святочного Комітету Демократичних Організацій в цій Метрополії остаточно таки дійшли до порозуміння і погодились відзначити 40-ві роковини проголошення незалежности Української Народної Республіки тільки одним Маніфестаційним святом, що відбудеться в неділю, 19-го січня, о год. 2:30 пополудні в Мангеттен Сентер. Раніше обидва Комітети були проголосили окремі відзначування цих роковин. До порозуміння прийшло „п'ять перед 12-ою" на спільних нарадах в середу, 15-го січня вночі, в яких взяли участь від Об'єднаного Комітету його голова п. Р. Гуґлевич та пп. Ів. Базарко, Яр. Гриневич, Вас. Захарчук і В. Вишиваний, а від Святочного Комітету Демократичних Організацій його голова п. Дм. Бакум та пп. Ів. Куравецький, Вас. Новицький, Мих. Галій і Сергій Литвиненко. Від УККомітету посередничали пп. Ю. Ревай та Ст. Ярема. В результаті того договорення складено спільну заяву, текст якої надрукований на 3-тій сторінці в цьому числі. На нарадах усталено також спільну програму Маніфестації, на якій губернатор Гарриман і посадник міста Ваґнер проголосять особисто День Української Незалежности в стейті і місті на 22-го січня 1958. Святочну промову виголосить президент УНР в екзилі д-р Степан Витвицький.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАПОР БУДЕ ВПЕРШЕ НА РАТУШІ ГЕМПСТЕДУ

Гемпстед, Н. Й. — 22-го січня ц. р. в 40-ві роковини проголошення української державної незолежности, на ратуші цього міста вперше в його історії повіватиме, побіч зоряного американського, синьо-жовтий прапор. У місцевих обставинах це велике досягнення, якого добився Відділ УКК під проводом його голови, полковника Американської Армії Василя Рибака. Передача українського прапору посадникові міста дост. Ларкінсові відбудеться того ж самого дня, 22-го січня, о год 10-ій перед полуднем під час святкового зібрання всієї міської Управи в гемпстедському ратуші. В тому ж самому часі посадник Ларкінс підпише проклямацію, проголошуючи 22-го січня Днем Української Незалежности в місті. Побажане, щоб усі місцеві громадяни українського походження, які тільки матимуть можливість вільного часу, взяли участь у цій врочистості першій не тільки в Гемпстеді, але й на території всього Лонґ Айленду.

УКРАЇНСЬКІ ДНІ І ПРАПОРИ В ЕЛИЗАБЕТІ ТА ПЕРТ АМБОЮ

Посадники міст Елизабету і Перт Амбою в Ню Джерзі заповіли проклямацію 22-го січня „Днем Української Незалежности" в своїх містах та вивішення українського синьо-жовтого прапору, побіч американського, на ратушах цих міст у тому дні. Посадник Елизабету Стівен Й. Берсік підпише проклямацію в п'ятницю, 17-го січня, в приявності української делеґації. Те саме вчинить посадник Перт Амбою Джеймс Дж. Флин, про що він поінформував місцевого союзового і громадського діяча п. Ів. Будняка. Як відомо, шефом міської поліції Перт Амбою є свідомий та гордий із свого українського походження п. Іван Свалик.

Москва промовчала найбільш істотні місця відповіді Айзенгавера

Москва. — Щойно в три дні після передання в минулу неділю совєтському міністрові закордонних справ Ґромикові відповіді президента Айзенгавера на ноту Булґаніна з 10-го грудня ц. м. совєтська преса принесла першу вістку про цю справу. Совєтська інформація, чи радше коментар на тему відповіді президента Айзенгавера, промовчує принципову згоду Президента відбути нову конференцію „на вершинах" під умовою докладної попередньої підготови такої конференції задля запевнення їй практичного успіху, як теж промовчує всі арґументи Президента. Совєтська вістка твердить тільки, що президент Айзенгавер, мовляв, старається скинути вину за теперішнє міжнародне напруження на Совєтський Союз. У совєтській вістці не кажеться нічого про пропозицію Президента, щоб великі держави, які мають постійне місце в Раді Безпеки Об'єднаних Націй і право „вета" — добровільно самі обмежили це право задля вможливлення перевести розв'язку різних наболілих міжнародних справ. — На останній пресовій конференції Президента в минулу середу 15-го ц. м. журналісти запитали през. Айзенгавера, чи в його відповіді Булґанінові була вимога, щоб ту відповідь так само широко оприлюднено в СССР, як широко були оприлюднені ноти Булґаніна в американській і всій західній пресі. Президент спершу відповів „так", але зараз потім спростував це, бо виявилось, що таку вимогу скреслено з останньої редакції відповіді Президента Булґанінові. З державного департаменту пояснено, що рішено скреслити виразну вимогу щодо оприлюднення листа Президента в совєтській пресі, бо до цього часу, мовляв, всі листи Президента були там оприлюднені.

Арх. Макаріос хоче переговорювати з турками про Кипр

Атени. — Духовий і політичний лідер кипрських греків, архієпископ Макаріос, який від часу свого повороту з заслання на острівець на Індійському океані перебуває постійно в Греції, бо англійці забороняють йому вертатись на Кипр, звернувся до турецького консуляту за візою до Анкари. Він хоче поїхати туди, щоб безпосередньо з турецьким урядом нав'язати розмови на тему майбутньої долі Кипру. В турецьких політичних колах це рішення Макаріоса викликало здивування і вони не ворожать йому успіху, тому, що саме Макаріос є для турків „червоною плахтою", як символ державницької і соборницької ідеї кипрських греків. Турки рішуче не хочуть прилучення Кипру до Греції, не маючи довір'я до грецької національної політики. Сам арх. Макаріос донедавна стояв на становищі, що про долю Кипру треба розмовляти тільки з Англією, як окупаційною державою, а закон про охорону турецької меншини на Кипрі має вийти щойно після того, як буде здійснене самовизначення. Макаріос заявив, що він хоче дати доказ доброї волі кипрських греків. Однак турки покищо відмовили йому візи.

База ЗДА в Японії опинилась у трудній ситуації

Токіо. — Командування американськими збройними силами, стаціонованими на морсько-летунській базі на японському острівці Окінава опинилось у досить незручній ситуації, коли посадником столиці того острова, Омаги, вийшов у недільних виборах ставленик комуністів і їх поплентачів, Саіхі Канеші, виигравши вибори 34,968 голосами проти 33,986 голосів, що впали на поміркованого соціялістичного діяча. Саіхі Канеші вів свою виборчу кампанію одверто під протиамериканськими гаслами, тому його перемога стала моральним ударом для американців в Японії. Коментатори вважають, що американська адміністрація на Окінаві зробила різні помилки в підході до місцевого населення і його вимог і що це тепер пімстилося. Високий комісар ЗДА на Окінаві, ген. Джеймс Е. Мур, признав важність переведених виборів і погодився на співпрацю з новообраним посадником, але й звернувся до нього з закликом, щоб той проявив „відповідальний підхід" на своєму новому становищі. Японські комуністи, повинуючись Москві, агітують постійно проти перебування в Окінаві американської бази і їхнім гаслом є „Американці — додому!"

Мають використати досвід із мадярськими імігрантами при найближчій подібній оказії

Ню Йорк. — Крайова Рада для Справ Натуралізації і Громадянства і Американська Конференція для Справ Іміґрації здали звіт про переселювання до цієї країни 38,000 мадярських втікачів. В цьому звіті говориться про те, що досвід із мадярськими іміґрантами можна буде використати, колиб б нова хвиля іміґрантів з-поза залізної куртини прибула до ЗДА. „Що ми всі знову можемо те все проходити, це дуже можливо в цій добі безправ'я", — пишеться в цьому звіті. Справа з працею і мешканням для мадярських іміґрантів не справляла жадних труднощів. Найбільше труднощів було в тому, що нові іміґранти не знали англійської мови. Мадярським іміґрантам не подобалися американські мешкання і те, що в цій країні немає державної лікарської опіки (кас хворих). І

НІМЕЧЧИНА ВІДКИДАЄ ПРОПОЗИЦІЇ МОСКВИ

АДЕНАУЕР НАТАВРУВАВ ВІРОЛОМНІСТЬ СОВЄТІВ І ЗАЯВИВ ВІРНІСТЬ ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ НАТО

Бонн. — „До чого дійшов би світ, коли б наслідувати таку велику державу, як Совєтський Союз, що його провідники ламають зобов'язання, що їх вони самі недавно прийняли?" — заявив західньо-німецький канцлер Конрад Аденауер у своїй промові, виголошеній через всі німецькі радіостації до німецького народу в минулу середу 15 січня ц. р. Він рішуче відкинув обидві пропозиції, які в останніх двох нотах Булґаніна стосувались спеціяльно німецької проблеми. Отож, поперше, він заявив: „Ми німці у Федеративній Республіці не можемо залишити німців поза залізною завісою їхній долі, як цього хоче Булґанін". „Він хоче конфедерації, себто спілки між совєтською зоною і Федеративною Республікою Німеччини. У тій зоні, що її Булґанін називає „суверенною", мавби залишитись теперішній комуністичний устрій. Ми ніколи не можемо погодитися на таку пропозицію. Німці вимагають з'єднення і свободи. Східні німці живуть під особливим терором, під терористичним режимом, який спонукав мільйони до покинення своїх домів і до шукання прибіжища у Федеративній Республіці". Зокрема, Аденауер вказав на переслідування Церкви в Східній Німеччині. Така совєтська пропозиція — „це велике розчарування для німецького народу", який, мовляв, спірав свої надії на згоді совєтських лідерів, даній на Женевській конференції літом 1955 року, що з'єдинення Німеччини має прийти на основі вільних виборів. — Також щодо другої Булґанінової пропозиції, щоб обидві частини Німеччини, Польщу й Чехословаччину проголосити безатомовою смугою, Аденауер відкинув, вказавши на повну практичну безвартність такої зневтралізованої смуги в сучасній епосі, коли куди більші простори не грають для новітніх родів зброї ніякої ролі. Аденауер пригадав, що остання світова війна виказала нереальність „невтральности" різних країн. Невтралізація Німеччини — казав Аденауер — означала б у практиці кінець НАТО, себто кінець західньо-европейської свободи, а тим самим також свободи німців. Аденауер задеклярував вірність Західньої Німеччини для бльоку НАТО, як ґарантії сили і безпеки Німеччини. Він погодився на переговори з Совєтами, але після такої підготови дипломатами, які ґарантували б успіх зустрічі з совєтським прем'єром. Це те саме становище, що його зайняв през. Айзенгавер. За першими коментарями, промова Аденауера мала на цілі протидіяти спонтанним пацифістичним настроям у Західній Німеччині, щоб „договоритись" з Совєтами без уваги на ЗДА й інші західні держави.

Москва знову шантажує Данію, Норвегію і Туреччину

Москва. — Нікіта Хрущов заявив у розмові з представником одного данського часопису, що коли б Данія і Норвегія погодились на встановлення на їхніх територіях ракетних баз, то Совєтський Союз „вжиє відповідних протизаходів". Хрущов відмовився з'ясувати ближче, що він думає під отими „протизаходами". Водночас погрожував також названим країнам, якщо вони встановили б разом із Західньою Німеччиною спільне командування для своїх фльот на Балтійському морі. Ідея про таке спільне командування вийшла від Англії, яка водночас бачить в ньому ґарантію проти відродження німецької морської потуги та легшу можливість співпраці для оборони Балтійського моря проти Совєтів. В тому самому часі Совєти передали Туреччині ноту, „перестерігаючи" її також проти небезпеки, яка їй грозить на випадок згоди на встановлення на її території ракетних баз. Всі три названі країни мають найкоротшу повітряну лінію від центрів совєтського промислу і тому ракетні бази на їх території становлять дуже поважний військовий атут в руках НАТО.

Бельгія наслідуватиме ЗДА у відповіді Совєтам

Брюссель. — Бельгійська преса одностайно прийняла якнайприхильніше відповідь президента Айзенгавера Булґанінові і висловила думку, що це найправильніше становище: прийняття у принципі пропозиції Булґаніна щодо нової конференції „на вершинах", але з застереженням, що таку конференцію попередить докладна дипломатична підготова і конференція міністрів закордонних справ, щоб оминути нове розчарування, чи прийняття нереальних і нездійснимих постанов. Бельгійська преса уважає, що зміст і тон цієї останньої відповіді Айзенгавера Булґанінові відбігає від „занадто непорушного" становища державного секретаря Доллеса, ніби принципового противника всяких дальших безпосередніх конференцій з большевиками. Бельгійський прем'єр має в найближчих днях відповісти Булґанінові і сподіваються, що в загальному ця відповідь буде гармонізувати з листом през. Айзенгавера.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● **У Святочній Академії**, що відбудеться у Вінніпеґу (Канада) в неділю 26 січня ц. р., з нагоди 40-річчя відновлення державної незалежности України, промовлятимуть прем'єр Канади Джан Діфенбейкер та міністер праці Михайло Стар. Виступатиме також відомий український співак-тенор Михайло Голинський.

● **Заходами Української Центральної Репрезентації в Арґентині** покликано до діяльности діловий Комітет для відмічення 40-ліття з дня проголошення незалежности. Річниця 22-го січня буде відзначена Академією, яка відбудеться 26 січня, а опісля заходами Референтури Зовнішньої Інформації при УЦР приготовляється відповідні публічні виступи для відмічення 40-ліття проголошення Незалежної Української Народної Республіки, та популяризації визвольних змагань українського народу, серед еспанськомовного світу.

● **Товариство Сприяння Українській Національній Раді** в Буенос Айресі, Арґентина, почало видавати з груднем м. р. часопис під назвою „Рада". Часопис появляється в газетній формі (на 4 сторінках) і буде виходити один раз у місяць. Завданням часопису інформувати про працю УНРади і її Виконного органу.

● **З нагоди Різдвяних Свят** радіо - станція „Портеня" в Буенос Айрес передавала спеціяльну програму колядок всіх народностей, а між ними і українські в хорових продукціях. В загальному українські коляди здобули повне признання, як і всі українські хорові продукції втішаються значною популярністю серед трімільйонового населення Буенос Айресу.

● **Авторський вечір Уласа Самчука** відбувся в п'ятницю 6 січня ц. р. заходом Літературно - Мистецького Клюбу в Торонті. Влаштований був цей вечір з приводу появи друком повісти Уласа Самчука „Темнота", що є другим томом його трилогії „Ост". Крім доповіді про українську літературу та її завдання, Улас Самчук прочитав декілька уривків із своїх творів, зокрема з повістей „Чого не гоїть вогонь" та „Генерал Тарас".

● **Дарія Гасюк**, українка з Торонто, Онт., абсольвентка Лювенського університету, яка вернулася недавно із студій в Бельгії та подорожі по Італії, Франції й Еспанії, працює тепер як одна із секретарок відомого американського католицького єпископа Фултона Шіна.

● **У Торонті** вийшла друком велика книжка альбомного характеру і формату „Народне мистецтво Карпатської України" англійською мовою, із вступом проф. В. Січинського (у перекладі Ольги Приходько). Видавець — Филип Остапчук. 42 сторінки тексту і 110 сторінок темних та колірових табель з ділянки народного мистецтва.

● **В готелі „Атлянтик" в Шикаґо** відбулись Загальні Збори Футбольної Н. Ліґи Шикаґо і Дистрикту. З українців увійшли до Управи — М. Яросевич (УАСТ Леви) і перевибрано делеґата СК Крила СУМА — Ю. Куляса. Н. Ліґу очолює голова В. Геміне, містоголова В. Граєвскі, секретар Г. Маєр і члени А. Корсовер та Мішель.

У СВІТІ

● **Папа Пій XII** прийняв на приватній авдієнції нюйоркського кардинала Франсіса Спелмана, який вертається з Далекого Сходу, де, за традицією, проводив Різдвяні свята серед стаціонованих там американських вояків.

● **Ґю Бурджес і Доналд Мекʼлін** — це два колишні високі англійські дипломати, які в 1951 році, бувши на державній службі, в таємничих обставинах зникли, наробивши цим шуму в цілому світі. Вони виявились совєтськими аґентами і мешкають тепер під Москвою. Працюють, як дорадники совєтського міністерства закордонних справ. В англійській пресі появилась вістка, начебто вони „затужили за батьківщиною". Самі вони твердять, що почувають себе „дуже щасливими".

● **Генерала Карльоса Ромульо**, колишнього президента Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, тепер амбасадора Філіппін у Вашинґтоні, одного з найвидатніших закордонних дипломатів і приятелів Америки, якому в минулий вівторок сповнилося 58 років, повідомлено, що протягом найближчих тижнів він дістане відзначення від чотирьох американських організацій. На спеціяльній церемонії 24 березня ц. р. в Ню Йорку генерала Ромульо відзначать орденом Чотирьох Свобід.

● **Американські вояки в Англії** повинні погодитись на зрівняння їхніх платень з платнями англійських вояків — твердив один американець у пресовому інтерв'ю в Лондоні. Вища винагорода американських вояків, стаціонованих в Англії, є ніби головною причиною заздрости збоку англійців і частих непорозумінь.

● **В Анкарі**, столиці Туреччини, перебував в останніх днях колишній нюйоркський губернатор і невдалий кандидат на президента, Томас Дюї. Його адвокатська фірма в Ню Йорку й Вашинґтоні заступає фінансові інтереси Туреччини в Америці і допомагає турецькому урядові діставати американські позички.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ВІДСІЧ НА ПРОПОЗИЦІЇ КЕННАНА

Пропозиції Джорджа Кеннана, експерта у совєтських справах, голови Ради політичного плянування при державному департаменті в 1947 році (в той час, як Дін Ачесон був державним підсекретарем), американського амбасадора в Москві за секретарювання Ачесона в 1952-му році і востаннє професора історії в Принстонському університеті, в справі виведення американських і британських військ з Середньої Европи зустріли гостру відсіч не тільки збоку республіканського державного секретаря Джана Фостера Доллеса та офіційних британських чинників, але й збоку Демократичної партії, експонентом якої був Кеннан за президентури Гаррі Трумана. Зокрема, дуже гостро виступив проти згаданих пропозицій Кеннана кол. держ. секретар Д. Ачесон.

Найменше уваги присвятив поглядам Кеннана, висловленим ним у голосній серії доповідей, виголошених на протязі листопада й грудня м. р. в радіопередачах Брітіш Бродкестінг Корпорейшен і передаваних американською Колюмбія Бродкестінг Систем, державний секретар Джан Фостер Доллес. Він злегковажив їх, не вбачаючи в них нічого оригінального і нового. Куди гострішу відповідь на пропозицію Кеннана дав постійний репрезентант Великої Британії у Раді НАТО сер Франк Робертс. Виступаючи 9-го січня ц. р. на прийнятті Американського Клюбу в Парижі, Робертс заявив, що це не вперше в історії дипломат, який залишає свою службу, втрачає відчуття практичної політики. Хто обдурює себе заперечуванням наявности російської небезпеки в Европі, той невідкличнó наближає загрозу втрати решти (не зайнятої ще Совєтами) світу.

Але найрішучіше і найгостріше виступив проти суґестій Джорджа Кеннана кол. державний секретар Дін Ачесон, під рукою якого Кеннан відбував свою дипломатичну службу і за секретарювання якого виступив із своєю ославленою програмою „політики стримування" (стаття Кеннана появилася була в той час анонімово у журналі „Форейн Афферс"). У довшій заяві, опублікованій Американською Радою для справ Німеччини, Ачесон безапеляційно відкинув пропозиції Кеннана щодо виведення американських і британських військ з Середньої Европи і ствердив, що висловлені Кенаном погляди не мають нічого спільного ні з поглядами його самого (Ачесона), ні з поглядами відповідальних провідників Демократичної партії ЗДА.

„Мені передали, — говорить Ачесон у своїй заяві, — що в Европі існує переконання, буцімто висловлені п. Кенаном у його доповідях суґестії, зокрема, щодо того, що західні держави повинні виступити з пропозицією виведення американських, британських та совєтських військ з Европи, є висловом поглядів Демократичної партії ЗДА. З усією рішучістю стверджую, що воно не є так, як цього хотів би п. Кеннан". Далі Ачесон пригадує, що суґестії, з якими виступив Кеннан, не є першими такого роду. Кеннан висловив їх уже в 1949 році, і вони були відкинені демократичною адміністрацією ЗДА. Не відповідають ці суґестії і сучасним поглядам демократичних провідників у Конгресі та поза ним. Кеннан може говорити авторитетно тільки про російську історію або культуру, чи про те, як виглядає здійснювання марксо-ленінської ідеології. Але ніколи Кеннан не мав ніякого вичуття і зрозуміння реальностей у світовому укладі сил, і його ставлення до цих реалітетів є радше містичним. Так, наприклад, для Кеннана не існує совєтська загроза.

Цілком помилковою — за словами Ачесона — є й думка Кеннана, що наявність американських і британських військ в Европі може стати причиною совєтської атаки на Европу. Вже приклади з недавнього минулого доказують, що Совєти не завжди застосовують агресію для захоплення тієї чи іншої держави. Дуже часто діють вони з допомогою інфільтрації чи застрашування. Не вистачає також самого знання совєтських інтенцій і цілей, як це твердить Кеннан. Поляки, для прикладу, знають росіян куди краще, як Кеннан, а проте цього ще не вистачає для того, щоб вони могли звільнитися з-під московського панування. Немає ніякої підстави вірити в те, що поляки чи інші народи в Східній Европі будуть свобідніші після того, як ЗДА і Велика Британія, єдині держави, що можуть протиставитися Совєтам, виведуть свої війська з Европи. Закінчуючи свою відповідь Кеннанові, Ачесон ще раз заперечив усі спроби ідентифікувати погляди Кеннана в політичними напрямними Демократичної партії.

Таким чином і в цій, здавалося б, не надто важливій справі американські республіканці і демократи виступили знову солідарно, керуючися передусім вимогами реальної політики й інтересами не тільки З'єдинених Держав, але й усього вільного світу.

НАФТА В САГАРІ

Про найбільшу пустиню у світі почали говорити в пресі, як про майбутній „другий Тексас" — себто другий найбільший центр видобування „чорного золота", як щаобливо зветься нерв новітнього промислу і одна з основ всього господарства світу — нафта. **Чи виправдаються надії оптимістів і чи справді Сагара займе почесне місце серед світових центрів нафтовидобування — в ЗДА,** на Кавказі і у Венесуелі, Ірані, Іраку й Савді Арабії — це виявиться щойно в майбутності. Однак, саме в останніх днях, у перших двох тижнях січня 1958 р., сталася подія, яка може перейти в історію: до середземноморського порту в Альжирі, Філіппвіл, прибули вже два перші вантажні поїзди з цистернами повними сагарської нафти.

Це легко сказати „нафта в Сагарі". Але знайти цю нафту і розпочати її експлюатацію — це був гігантський труд. Природа, клімат, віддалі, комунікаційні можливості, людський резервуар, політичні відносини і можливості інвестицій капіталу — все спряглося проти ідеї видобувати нафту в Сагарі. Пригадаймо, що це пустиня, яка простягається із заходу на схід через африканський континент на 3,000 миль, а з півночі на південь на 1,000 миль. Слово „С а г а р а" означає „край, що його треба перейти". Але перейти його — нелегко. Піскові надми сягають 1,000 стіп висоти. Вліті температура доходить до 130 ступнів Фаренгайта, від лютого до квітня піскові буревії унеможливлюють подорожування, а тільки восени й зимою бувають там гарні дні, у яких, проте, буквально протягом двох-трьох вечірніх годин температура змінюється на яких 50 ступнів. Спека, пісок і раптові зміни температури надзвичайно утруднюють не тільки працю, а й взагалі будь-яке існування. Тому тисячоліттями була там тільки пустиня. Ще два роки тому на місці, де видобувають тепер нафту, за 102 милі караванного шляху між оазою Уарґля та станицею французького леґіону Форт Ляльманд, стояв тільки цементовий бльок для замаркування етапу і була — схожа на кратер діра від висохлого джерела. Сьогодні, у промірі вісьмох миль, є там два цементові летовища, шість нафтових шибів і кам'яні, дерев'яні та залізні будинки для 1,000 робітників. Це — Гассі Мессавд, за 430 миль на південь від південно-східнього кордону Альжиру. А ще за 425 миль далі на південь, недалеко Еделе, знаходиться другий такий нафтовий центр щойно у стані спорудження.

Це перший випадок в історії нафтового промислу, коли відкрито нафту так далеко від морського берега. Спеціялісти-геологи твердять, що лише з відкритих там джерел можна буде добути щонайменше 2,500,000,000 бочок нафти, а існує можливість дальшого відкривання. Така перспектива захопила французький уряд і французьких промисловців. Не слід забувати, що Франція в цілості залежить від імпорту нафти з Середнього Сходу або Америки. Втрата всіх колоній на Середньому Сході, криза Суецького каналу й повна залежність від ласки-неласки Єгипту чи Сирії у транспортації нафти до берегів Середземного моря п о с т а в и л и Францію перед важкою проблемою унезалежнення від чужих джерел пального. Сагара дає нагоду здійснити цю мрію. Експлюатацію розпочали три французькі компанії. Але нинішня економічна криза у Франції і брак власних капіталів, особливо чужинецької валюти, змушують оглядатися за американськими й англійськими спільниками. І до Сагари почали плисти вже не тільки машини і трактори з ЗДА, але й мільйони долярів.

Усі матеріяли, всі машини, всі машинові деталі треба перевозити через Альжир. Переводиться це здебільша летунським шляхом, частинно автовими, частинно верблюжими валками. Тонни матеріялів мусять бути доставлювані на місце *кожного нового* **верчення. Нема ж ніяких не то залізничих, але і ґрунтових шляхів,** а дорога через пустиню така важка, що 20-тонове авто за одну подорож з Альжиру до Гассі Мессавду і назад зуживає всі колеса, вартости 1,500 долярів. Умови тамошнього перебування такі непривітні, що інженерам і робітникам треба платити на 50 відсотків вищі платні, ніж у Франції, щоб спонукати їх працювати. Водночас, щоб вони таки не втікали, треба було збудувати для них металеві бараки з електричним світлом, протічною водою і охолоджуваним повітрям. Свіжі харчі треба довозити літаками двічі на тиждень. Щовечора висвітлюють для робітників фільми. Плянується збудувати ціле місто на 5,000 мешканців, щоб уможливити працюючим там спровадити свої родини.

Тим часом умовини праці й транспорту такі, що часто приходиться скидати харчі, машинові частини й різні товари — з парашутами. Війна ж в Альжирі примушує не тільки в таємниці тримати кожний залізничий транспорт добутої нафти, що їде через Альжир до згаданого порту Філіппвіл, щоб *не провокувати* **партизанських саботажних замахів, але й працювати над добуванням нафти за засіками і буквально під збройною охороною. Робітники сплять за кам'яними валами і за барикадами з піскових міхів. Чужинецький леґіон охороняє нафтове поле, під збройними конвоями довозиться матеріяли. Всі робітники мають малі радіоапарати: приймальні і надавчі. Тепер існує острах, щоб 6-цалевий нафтопровід, який має проходити від Гассі Мессавду до Філіппвілу довжиною 600 миль, через альжирські гори, операційний терен партизанів, не став предметом саботажів. До 1960 року проєктується збудувати другий нафтопровід проміром 24 цалі. Досі траплялись тільки нечисленні акти саботажу. Все ж — убито водія в одному автовому конвої, зірвано рейки вже на терені Альжиру, обстріляно робітничу дружину. Зрештою, економічно-політичний аспект цієї проблеми дуже складний** бо хоч сагарська нафта може надзвичайно посилити французьку економіку й піднести її політичний престиж, і хоч вона дає дуже поважний арґумент французам, що, мовляв, вони не можуть зрікатися контролі над Альжиром, проте, водночас та нафта може стати й джерелом великого добробуту для автохтонного населення.

Одна річ надзвичайно облегшила цей експеримент: віднайдення на глибині 120-200 стіп таких багатих джерел води, що треба було негайно побудувати для неї великий збірник. Верчення одного шибу вимагає коло 15,000 гальонів води денно. А вже й у готових шибах свердла потребують постійного охолоджування водою, особливо літньою порою. Тепер відкрито воду куди глибше, на рівні від 4,000 до 8,000 стіп. Великим благом є чистота відкритої ропи: вона майже прозора і її негайно після добуття вживають, як пальне, для частини моторів в тому новому нафтовому басейні.

Не тільки господарський, а й міжнародний політичний світ із щораз більшим зацікавленням дивиться на той грандіозний експеримент, що його переводять французи, відкривши серед сагарських пісків багаті поклади чорного золота. Проблема власности цих скарбів з морального й реального поглядів — це інша тема.

I. Світ

КИТАЙСЬКА ЕКСПАНСІЯ

Серед повені різного роду новинок та оглядів, як також книжок на китайські теми, не знаходимо доброї праці, що освітлювала б всесторонньо проблеми сучасного Китаю, зокрема, проблему зросту населення.

Комуністичний режим пробує розв'язати цю проблему, зокрема, масовим переселенням людности з великих міст, таких як Шангай, що має вже 7 мільйонів населення, Таньтзін, Пейпінґ, Кантон, три міста Вуху-Ханькоу та його побратими.

Сотні тисяч населення погнали комуністи на захід, щоб заселити простори провінцій Сей-юань, Кансу й почасти Шенсі, кількасот тисяч переселили до Сінькянґу, китайського Туркестану. Ці західні провінції віддалені великими просторами від долин Янцзе-кіянґу та Жовтої ріки, що мають головну масу населення Китаю. Людність першої долини обчислюється на понад сто мільйонів, отже проблема перенаселення тут очевидна.

Одним з популярних в китайських очах простором для переселення на протязі майже сорока років була Манджурія, з її родючими землями, великими ріками та лісами. Там жили за панування манджурської династії майже виключно манджури, народ окремий від китайців, який в 1626 р. заснував нову династію під правлінням Нурхачі. В 1644 р. манджурські імператори підбили Китай і перенесли свою столицю з Мукдену до Пейпінґу. Вони правили країною до 1911 р., коли почалася революція.

За часів імперії китайцям було заборонено переселятися до Манджурії, і тільки особи з спеціяльними дозволами могли переходити через браму в Великому Китайському мурі у Шангай-гуані, недалеко Тентзіну. Після революції цю заборону знято, і сотні тисяч переселенців пішли в нову землю, за неповних двадцять років змінивши її обличчя. Тепер там живе понад 30 мільйонів китайців. Манджури, як окремий нарід, майже зникли — вони окиталися, прийняли шандунський діялект, мову переселенців, та їх звичаї, але в далеких місцевостях величезної країни (408 тисяч кв. миль) ще збереглися.

Наприкінці минулого і на початку 20-го століття незначна кількість китайських переселенців дісталася до Приморщини — Зеленої України та Амурщини. Правда, на Амурщині, до загарбання її царською Росією, зокрема в долині ріки Зеї та по берегах ріки Амура, було чимало сіл, заселених манджурами, які займалися сільським господарством. Прихід москалів в кінці XVII ст. до Забайкальщини та походи на ріку Амур знищили ту щасливу селянську країну й привели до того, що в середині минулого століття сотні людей вмирали там від голоду, і бували навіть випадки людожерства.

Китайці, що переходили російський кордон, розпочинали своє дрібне господарство в далеких закутинах Приморщини, де їх не могла знайти влада. Під час адміністрування ген. Духовського, як генерал-губернатора краю, проти китайських поселенців заведено дуже строгі закони, які значно загострено перед першою світовою війною, коли губернатором Приамурського краю, як тоді офіційно називали Зелену Україну, став Н. Л. Гондаті. Цей надзвичайно активний губернатор провів спеціяльні заходи, щоб поставити кордон проти „жовтої небезпеки", тобто загрози наступу китайських переселенців.

Революція 1917 р. і прихід у 1922 році большевиків створили для китайців неможливі умовини життя, і вони втікали до сусідньої Манджурії.

На такому тлі стає зрозумілим, що проблема політично-економічних взаємовідносин між Совєтами і Китаєм є дуже важливою і заслуговує на спеціяльне вивчення. Але навряд чи ця проблема дійсно може загострити взаємовідносини між цими двома країнами. Є значно важливіші справи, які можуть спричинити їх погіршання.

Недавно у Вашинґтоні, згідно з часописними новинками, частинно оголошено матеріяли про китайсько-совєтські відносини в зв'язку з проблемою переселення. З цих матеріялів виходить, що комуно-китайський уряд починає думати про піддержку переселенчого руху поза межі країни, в першу чергу до Бірми, куди щомісяця прибуває нелеґально найменше тисяча китайців. Так само пересуваються вони масово до земель Внутрішньої Монголії, мріючи про простори Казахстану та Зеленої України.

Але експерти у Вашинґтоні, очевидно, не звертають достатньої уваги на фактичне положення на всіх тих землях, зокрема на Приамурщину, де тільки вузька смуга уссурійської долини та сусідніх долин і рівнини біля о. Ханки надаються на сільське господарство; так само з Амурщиною, де є дуже обмежена кількість вільних земель для поселення. Всі ці землі вже колонізовані і вмістити не можуть навіть сотки тисяч нових переселенців. Правда, Хрущов з півроку тому говорив про поширення орних земель на Далекім Сході, але говорити можна все. Там уже давно немає вільних для оранки земель, якщо не згадувати про мочари та землі з вічною мерзлотою на Забайкальщині або у вогкій низовій частині Амура, яка здебільша вкривається водою під час літніх поводей.

Таким чином китайська переселенча експансія має більше виглядів у західніх провінціях самого Китаю і почасти в Туркестані, якщо там буде розв'язана проблема наводнення і створені транспортові можливості та... контрабандний наступ на півдні. На північ, на промерзлі землі Сибіру китаєць ледве чи захоче переселятися, хібащо як робітник на тимчасову заробіткову працю, що фактично вже є й тепер.

З пожовклих листків

У „СВОБОДІ" 40 РОКІВ ТОМУ

„11-го січня 1918 року Українська Рада в Америці вислала до президента Вилсона осьтаку телеграму:

Президент Вудро Вилсон, Вашингтон, Д.К.

Вітаємо зі щирою пошаною Вашу величню промову в справі миру, яка є способом до отворення шляху для свобідного новочасного світу. Нехай воюючі нації, при Вашій помочі, повернуть до миру, нехай скинуть із себе ярмо мілітаризму, і нехай усі, навіть найменші народи, станутся вільними.

Зокрема, ми цінимо Вашу декларацію, що нове польське королівство повинно обнимати лише ті землі, які є заселені виключно самими поляками. Се є благородною поміччю для українського народу, який тепер бореться завзято проти заходів австрійського і німецького правительства, що стремлять до підчинення українських провінцій Східньої Галичини, північно-західньої Буковини і Холмщини, які є заселені понад п'ять мільйонами українців, — новому польському королівству, яким рядить польська шляхта під тевтонським зверхництвом.

Всі українці лучаться в щирім привітанню Вашого поступового і чоловіколюбного становища".

„Свобода", ч. 6, з 15-го січня 1918.

Двояке самовизначення

„Засада про самовизначення народів почала поволі приійматися серед воюючих держав, але усюди її викривлюють, значить — під назву „самовизначення" підкладають зовсім інше, ніж воно в дійсності означає.

Німеччина й Австро-Угорщина, зачинаючи мирові переговори в Берестї Литовськім, заявили, що вони погоджуються на самовизначення народів, але зараз викривили ту засаду, заявляючи, що в них це може статися лише дорогою існуючих тепер законодатних тіл, а в зайнятих землях під охороною їх військ. В Австрії поневолені народи є в меншості в парляменті, тож як вони можуть рішати самі про себе. Про них рішала б ворожа більшість, і се якраз противенство самовизначенню. Так само є і в Угорщині.

Не ліпше обходяться з тою засадою про самовизначення й Альянти. Для народів Австро-Угорщини Альянти жадають самовизначення, але не кажуть якого, хоч там справи міжнародні так скомпліковані, що справу самовизначення народів треба рішуче ясно поставити".

„Свобода", ч. 7, 17-го січня 1918.

Ачесон остерігає, щоб не покладати всіх надій на атомову зброю

Ню Йорк. — Колишній державний секретар Дін Ачесон у виданій тепер книзі під заголовком „Сила і дипломатія" остерігає ЗДА та їхніх союзників, щоб не покладали всіх надій на саму тільки атомову зброю. Коли б вільний світ вірив тільки в водневу зброю, то це було б катастрофою для нього. ЗДА повинні шукати союзників не тільки в Европі, але і в Азії, Африці та Південній Америці, де СССР старається здобувати собі прихильників шляхом економічної допомоги відсталим країнам. Ця країна має дбати про те, щоб виграти теперішню холодну війну. Це можна осягнути тоді, коли використаємо свої багатства і продукцію не лише для себе, але і для всіх інших держав, які потребують нашої економічної допомоги. ЗДА мусять дуже обережно ставитися до революційних національних рухів в Азії і Африці, допомагати тим відсталим державам і протиставитися тим, які хотіли б над ними панувати. Якщо буде треба, то ЗДА мусітимуть закинути легкий спосіб життя, щоб мати фонди на протиставлення комуністам, які хотіли б контролювати дальші держави, які покищо стоять по боці вільного світу.

СЛОВО ПРО ДІДА САМІЙЛА

Діду наш, вродливий запорожче!
Що буде у тебе найдорожче —
Зір орлиний, вуса до лиця,
Дужі руки славного шевця,
Чуле серце і прямі слова,
Як в народу простому бува, —
Все бриніло в веснах молодих,
Все не в'яло у літах гірких...
А тепер всі пройдено стежини
По траві, по терну та ожині,
Зір твій згас і голос твій затих.

Чесний син великого народу!
А яку ж ти мав поставу горду,
А яка ж усмішка золота
Осявала очі і вуста,
Зогрівала діток всі літа!
А які ж ти знав старі пісні,
Що у кожній — пахощі весни,
А який ти людям ніс привіт
Майже цілих дев'яносто літ!

Ти засіяв довгий лан, сіяче,
І теплі є з-під снігів ріллі...
Хай по тобі хмаронька заплаче,
Хай тебе травичка застеля
І з тобою [illegible] розмовля!

Ти не вмів ні кривдить,
ні лукавить.
Хай на груди і тепер не давить,
А в народі дорогому славить
Ця трипільська, смутком
потривожена,
Ще ногами хлопчика вся
сходжена,
Ця безсмертна і свята земля!

ТЕРЕНЬ МАСЕНКО

Д-р Микола Ценко

СИЛЬНІ ДУХОМ, МОГУТНІ СОЛІДАРНІСТЮ

(На згадку про 20-ліття лісового страйку у Скільщині)

(2)

Власниками лісів у Скільщині були барони Ґредлі, що мали свої посілості й тартаки також на Мадярщині і в Німеччині. Всю лісову працю виконувала їхня фірма через місцевих посередників, що немилосердно визискували населення.

Робітникам п р и ходилось працювати в жалюгідних умовинах, на бездоріжжях возити грубезні „кльоци" (грубі різані дерева), спати в „колибах" без жадного влаштування та опалу, за оплату нижчу від всякого мінімуму, а в додатку виплачувану не [illegible] ...

Письмові контракти укладалось з робітниками на дуже тяжких умовинах, і за невиконання їх тягали до суду та ліцитували ґрунти.

Це тривало довгі десятки років, доки населення було несвідоме, доки по селах були коршми замість читалень „Просвіти".

Однак, нарешті, терпець увірвався навіть нашому дуже терпеливому народові...

Це було на переломі 1936-37 р. Одного гарного дня восени 1936 р. прийшов гурт селян-лісових робітників з сіл Побука та Труханова (у підніжжя відомої історичної гори Ключ) до філії „Просвіти" у Сколім і заявив:

— Досить годі терпіти визиск! Задармо працювати не будемо! Ми робимо страйк і не підемо до праці, хоч би погинули з голоду.

Прийшлось їм вияснювати складну ситуацію, нерівність сил, коли з одного боку капітал, багатство, належна організація, піддержка влади, а з другого — ані робітничої організації, ані підготови, ані традиції та досвіду в такій боротьбі. Однак, постанова та віра робітників були такі сильні, що годі їм було опертися.

Нас піддержує українська преса

Щоб належно піддержати цей спонтанний відрух робітників двох сіл і подати його до відома всіх мешканців нашого та сусідніх повітів, пишемо статтю до всіх українських часописів, в якій, між іншим, заявляємо, що дотепер страйк має хоч частинно зорганізований характер, однак, коли хтонебудь із страйкарів буде арештований, тоді обернеться він у дикий страйк, і ніхто вже його не опанує. А за наслідки відповідальність будуть нести лише представники влади.

По такій нашій заяві, староста поінформував, що він відбув понад двогодинну конференцію з представниками Ґредлів і предложив їм домагання робітників, які уточнив на підставі наших інформацій сенатор Троян. Робітничі домагання, сказав він, повинні бути узгляднені, а найважливіше треба до кінця тижня закінчити страйк, що загрожує ускладненнями для цілого повіту. Порадив негайно скликати представників робітників з цілого повіту, вибрати для переговорів комітет, устійнити домагання і відбути спільну конференцію з представниками Ґредлів, щоб дійти до згоди.

На наш запит, чи староста уповноважує нас скликати такі збори, щоб поліція не потрактувала їх як нелеґальні, він притакнув і запитав, на який день ми можемо їх скликати. Ми заявили, що постараємось на середу, а то був понеділок, то він здивувався, як це можливо за два дні скликати представників з цілого повіту. Ми заявили, що це для нас річ можлива, не зраджуючи йому таємниць нашого контакту між Сколем та всіми селами на південь від Сколього аж до чеського кордону.

Для тих, що знають Скільщину, напевно цікавим буде довідатись про наші засоби контакту. Як відомо, від Сколього до Лавочного йшла залізниця, що перетинала одну частину повіту і лучила кільканадцять сіл, а з Лавочного та Тарнавки доїжджали два наші свідомі громадяни до Сколього, полагоджуючи різні торговельні справи для кооператив, приватних крамниць, людей, купна лікарств і т. п. Їх називали „кур'єрами", і вони стали рівночасно нашими кур'єрами. Ми передавали ними листи, писані через відбитку на машині, а по них виходили на залізничі двірці делеґати робітників з поодиноких сіл, відбираючи інструкції та інформації у страйкових справах. Натомість другою частиною повіту йшла — майже середньовічна — поштова лінія, вожена парою коней зі Сколього аж до Клинця. Поштарем були або зукраїнізований німець або українець, що погодились бути нашими „кур'єрами".

З поміччю таких засобів ми могли вже на середу скликати представників робітництва з повіту, обговорити з ними ситуацію, устійнити наші домагання, вибрати комітет для переговорів і виїхати на переговори з представниками Ґредлів.

Така нарада відбулася в присутності коло 30 делеґатів, що гаряче та завзято дискутували, ставлячи максимальні домагання, щоб на все позбутись не лише визиску, але й ненависних посередників.

Ми, однак, заступали компромісове становище, знаючи, що не маємо можливости виграти всього нараз, бо не маємо ані матеріяльних засобів, щоб місяці видержати без праці, ані апарату, фахівців та капіталів, щоб перебрати всі лісові роботи і їх фінансувати, ані належної організації, підготови і традиції страйкового руху. І тому ми були в їх очах опортуністами. Однак, по довшій дискусії, по належному з'ясуванні ситуації, розумні та реальні арґументи взяли верх над пристрастями. Вибрано комітет з 8-ох найсвідоміших селян, устійнено нашу тактику (ставити максимальні домагання та попускати) і ми вибрались пішки за 2 кілометри із Сколього на Демню до баронів Ґредлів на історичну конференцію „круглого стола" (бо якраз в тих часах відбувались під такою назвою конференції в Індії між представниками англійського уряду та Ганді).

Командант поліції, який чекав на подвір'ї, заявив, що лише робітники можуть піти на нараду, бо коли представники Ґредлів побачать підписаного, то навіть не схочуть говорити, бо вважають, що все зло походить від нього.

Представники р о б і т н и к і в, як рівні з рівними засіли на нараду з представниками могутньої фірми, які колись цих робітників викидали за двері і навіть не хотіли з ними говорити. Всі робітничі домагання, конкретні та реальні — підвишка платень, платня лише готівкою, направа доріг та мешкальних будинків і т. п. — були прийняті на спільній конференції, що тривала майже три години. І це був направду успіх і тріюмф солідарности, дисципліни та національної свідомости.

ПЕРЕД ВИБОРАМИ В АРҐЕНТИНІ

(сдо) За кілька тижнів — 23-го лютого — арґентинський нарід вирушить до виборчих урн на вибори політичні, провінційні та адміністративні. Він має вибрати — президента держави, віце-президента, губернаторів провінцій, сенаторів і депутатів парламенту центрального та провінційних, і нарешті муніципальні управи. Треба вибрати, інакше кажучи, всі політичні та адміністративні власті. — Трудно було б сказати, скільки саме посад знаходиться в розпорядженні кандидатів, — але, прийнявши під увагу, що в кожній виборчій окрузі зареєстровано численні партійні виборчі списки (подекуди аж 25), дехто вираховує, що 23 лютого 9.000.000 арґентинців мають вибрати приємних собі людей з-поміж 20,000 кандидатів на самі лише політичні пости, не рахуючи адміністративних.

Вибори відбуватимуться за системою „неповних лист", за якою виборець може визначити до двох третин, приблизно, кандидатів на відповідний пост. Від Б. Айресу, наприклад, депутатів у парляменті має бути 35, — отже виборець може вибрати тільки 24, — інших 11 залишаються за меншиною, себто за партіями, чи партією, що не дістала більшости голосів. Крім того, виборець не зобов'язаний голосувати на повний список кандидатів, а може викреслювати небажані йому імення і заступати іншими, або і зовсім ніким не заступати. По деяких провінціях, натомість, ухвалено було закон про систему пропорційних виборів, і там вибори відбуватимуться за цією системою.

Президента й віце-президента вибиратимуть не безпосередньо, а шляхом визначення 466 виборців, обраних за системою неповних списків більшости й меншости. Сенаторів має бути 46, по два від кожного з 23 виборчих округ — одну округу робить столиця Б. Айрес, а 22 — 22 провінції. У Б. Айресі вибори двох сенаторів відбудуться не безпосередньо, а шляхом визначення 74 виборців — 50 з більшости і 24 з меншости. Натомість в провінціях визначення сенаторів належатиме місцевим парляментам. А тому, що Місіонес і Пампа ще не мають своїх конституцій, ці дві провінції зможуть вислати своїх чотирьох сенаторів тільки значно пізніше. Депутатів до центрального парляменту має бути 187. Кожна провінція має вислати депутатів до центрального парляменту в залежності від кількости свого населення і там, де за числом населення це можливо, дві третини мають припадати більшості, а третина меншості. Теоретично — в центральному парляменті 187 місць мали б бути розподілені в такий спосіб: більшість матиме 133, а меншість 54. Проте, при голосуванні перемагатиме той, хто матиме половину присутніх голосів плюс один. Інакше кажучи, та партія, що дістане при виборах 94 депутатів, на яких могтиме рахувати, керуватиме країною за власним уподобанням.

Що ж це буде за партія?

Більшість політичних спостерігачів схиляються до думки, що переможцем вийде та частина єдиної колись радикальної партії, що придбала назву — „Народної" і що виставила на президента кандидатуру д-ра Бальбіна, що кандидував від радикальної партії за Перона і мусів свого часу, за Перона, довший час відсиджувати у в'язниці. Кандидатуру д-ра Бальбіна ніби підтримує й уряд, що як відомо, офіційно ніяких своїх кандидатів не виставляс. Другою партією мала б бути фракція радикалів, що придбала назву Безкомпромісових. Її очолює д-р Фрондізі. Вважають, що вона одержить у виборах друге місце, і таким чином матиме в парляменті місце зарезервоване меншості. Таким чином, увесь парлямент був би радикальний, з поділом на дві фракції.

Польща припинила виїзд своїх громадян на Захід

Варшава. — Комуно-польський уряд проголосив в минулу суботу розпорядок, за яким бажаючі виїхати індивідуально на Захід мусять заплатити за закордонний пашпорт та за право переступити державні кордони 5,000 зл. Тому, що ця оплата рівняється тримісячному заробіткові пересічного польського громадянина, то в практиці цей розпорядок звужує коло польських туристів за кордон до мінімального числа. За участь в колективних прогулянках, уладжуваних польською подорожньою аґенцією „Орбіс", треба буде платити 1,000 зл. У порівнянні з дотеперішніми оплатами — це десятикратна підвишка, при чому введення спеціяльної оплати 2,000 зл. за право переїзду через державний кордон (крім 3,000 зл. за пашпорт) — це новина, якої до цього часу громадяни сателітної Польщі не знали. Дальшим утрудненням виїзду на Захід є проголошений примус заплатити за квиток їзди за кордон згори у Польщі даною закордонною валютою, а не польськими злотими, при чому за офіційним курсом можна буде набувати чужу валюту тільки за спеціяльним дозволом. В минулому році виїздило на Захід кругло 50,000 осіб з Польщі, а коло 200,000 до комуністичних країн. Надалі до комуністичних країн можна буде їхати без закордонних пашпортів, тільки за персональною виказкою, яка коштуватиме від 150 до 400 злотих. Комуно-польський уряд пояснює цей новий розпорядок фінансово-валютовими потребами, але, хоч вивіз чужої валюти за кордон туристами дійсно болючий для польських фінансів, проте цей розпорядок насправді має політичне тло: це чергове прикорочення „відлиги", спутанням свободи рухів та утрудненням впливів Заходу на поляків.

● **Дворазовий демократичний кандидат на президента,** Адлей Е. Стівенсон, перебуваючи в гостині у посадника міста Атланти, Джорджія, Вільяма Гарисфілда, заявив, що цьогорічний бюджет, запропонований Айзенгавером, треба схвалити, бо в ньому є поважні суми на оборону країни. Стівенсон сказав, що совєтський „Спутнік" краще заалярмував Америку, ніж це старалися зробити демократи.

● **Хвиля терору на Мадярщині** звернулись і проти малолітніх. Комуно - мадярський уряд приготовляє масовий судовий процес проти 14—15-річних хлопців за їх безпосередню чи посередню участь в повстанні 1956 року.

Число безробітних в грудні виносило 3,374,000

Вашинґтон. — В половині грудня минулого року число безробітних становило 3,374.-000. Воно було майже на 200,000 більше в порівнянні з листопадом 1957 і на 660,000 більше як в грудні 1956 року. Грудневе число безробітних становить 5.2 відсотка з усіх робітничих сил країни. В урядових колах передбачають що число безробітних збільшиться ще незначно і в січні ц. року, бо вже зголосилася поважна скількість робітників по допомогу з фонду для безробітних. Та все ж таки число затруднених в грудні 1957 становило 64,396,000, майже таке саме, як в грудні 1956-го року. Як причину збільшення числа безробітних подають те, що зменшили продукцію деякі мануфактурні фабрики і зменшилося число затруднених в будівельному промислі. В промислі і в торгівлі було затруднених 59,-012,000 осіб, а в фармерстві — 5,385,000. Обидва числа є менші в порівнянні з листопадом минулого року.

Відзначення українського артиста в Арґентині

Буенос Айрес, Арґентина. — Відомий український артист-маляр і графік п. Віктор Цимбал одержав в грудні чергове відзначення, здобуваючи четверту з черги золоту медалю першої кляси, як нагороду за його графічні праці для пропаґанди в пресі. Нагороду цю одержав він на конкурсі мистецького клюбу пропаґанди, який відбувається в столичній галерії мистецтва, при закінченні кожного року.

Треба відмітити, що, крім одержаних нагород, п. Віктор Цимбал користується в столичних мистецьких кругах великим авторитетом, а виставки його малярських праць знайшли повне признання столичної преси, яка помістила в ілюстраційних частинах відбитки його кілька праць, відмічуючи його мистецькі кваліфікації. Минулорічна виставка творів п. Віктора Цимбала мала поважне число образів з українською і релігійною тематикою, що також мало додатні успіхи для української справи взагалі. Тепер п. Віктор Цимбал приготовляє нові праці для чергової виставки, яка запляновано ним на ширшу скалю, але реченець якої ще не встановлений.

Український Літературно Мистецький Клюб

З Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю дня 17-го січня ц. р., у приміщеннях Клюбу відбудеться вечір, присвячений пам'яті Юрія Клена. У програмі: вступне слово Євгена Маланюка, читання творів Ю. Клена — Валя Калин, Іванна Коновів і Микола Герус. Дует — скрипка і фортепіян — виконають Христя Карпевич і Юрій Шуган. „Едмонд" Бетговена буде виконаний на гай-фіделиті. Початок о год. 8-ій вечора.

Кожний свідомий українець та кожна свідома українка вважають своїм обов'язком стояти в рядах Українського Народного Союзу, щоб своїм членством збільшити кадри ідейних українських працівників.

Демократи заявляють, що переможуть Ніксона у виборах 1960 р.

Вашингтон. — Провід Демократичної партії час від часу гостро атакує віце-президента Ричарда М. Ніксона, бо вважає його за найповажнішого республіканського кандидата на президента в 1960 році. Січневе число органу Демократичної партії „Ди Дайджест" оскаржує Ніксона в тому, що він, мовляв, співпрацював із покійним сенатором Джозефом Р. МекКарті, який переслідував науковців і тим способом сповільнив продукцію керованих ракет. Ніксон допоміг виявити злочини Гісса, якого пізніше суд засудив за кривоприсягу на основі зізнань Віттакера Чемберса. Гісс скомпромітував демократів, якого вони обороняли, і тому демократи ненавидять віце-президента. В листопадовому числі цього ж „Дайджесту" демократи писали, що, нібито, Ніксон відсепаровується від президента Айзенгавера тому, що той тратить впливи серед республіканців внаслідок того, що не може більше кандидувати. Демократи передбачають, що, знищивши популярність Ніксона, зможуть його перемогти в президентських виборах 1960 року. Вони змагають до того, щоб республіканським кандидатом на Крайовій Номінаційній Конвенції, яка відбудеться через 18 місяців, не був найменований Ніксон, тільки якийсь слабший кандидат.

Індонезія відкинула скаргу Голляндії

Об'єднані Нації. — Уряд Індонезії відповів широкою нотою, що її представник передав генеральному секретареві ОН Гаммершилдові на скаргу Галляндії щодо переслідувань голляндських громадян індонезійцями. Індонезія заперечує, наче б вона сконфіскувала приватні маєтки голляндців в Індонезії, а твердить, що вона тільки „взяла під свій нагляд" ті маєтки, до чого ніби мала право в періоді „надзвичайної небезпеки". Ці надзвичайні заходи Індонезія появнює впертою відмовою Голляндії переговорювати у справі Західньої Гвінеї, яку Індонезія вважає частиною власної території та яку затримують голляндці, не захотівши віддати її Індонезії. Індонезія закидає самим Об'єднаним Націям, що вони самі штовхнули її, Індонезію, на шлях насильних засобів, відкинувши скаргу Індонезії і не спонукавши Голляндії до переговорів про Нову Гвінею. Зрештою, індонезійський уряд не заперечує фактів насильства супроти окремих голляндців, але запевняє, що особи, які допускались насильницьких актів були притягнені до карної відповідальности.

● **Бернар Есволь** у французькому місті Нант заложився з приятелями, що вип'є кварту деревного спирту. Заклад він виграв, але — затруївся і помер. Мав 25 років.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

БОФФАЛО, Н. Й. — Бр. св. о. Николая, Відд. 127, повідомляє, що місячні збори відбудуться в неділю 19-го січня 1958 р. в церковній залі при Філмор і Онейда вул. зараз по співаній Сл. Божій. Плачення вкладок від години 11.30 до 1-ої пополудні. Буде вибір делеґатів на Конвенцію УНС. Маємо календарі на 1958 рік. Повідомляємо теж членів, що перевибрано ту саму управу Братства на 1958 рік. Члени обов'язані платити свої вкладки точно, а члени, які були суспендовані, хай вирівняють свій довг і будуть прийняті на ново. Управа збирає вкладки кожної неділі, у вище згаданім часі. Просить зголошувати нових членів. — І. Була, голова, П. Володка, фін. секр., п-ні М. Гаравус, касир, М. Левицький, рек. секр.

ГЕМТРЕМК, МІШ. — Т-во Згода, Відд. 20, повідомляє членів, що звичайні збори відбудуться в неділю 19-го січня 1958 о год. 1.30 по пол., в Укр. Хаті, при Ґрейлінґ вул. Обов'язком кожного члена прийти на збори, буде фінансовий звіт за 1957 рік. Нова управа на 1958 рік: Дмитро Білик, предсідник, Іван Кульчицький, заст. предс., Андрій Триш, фін. секр., Йосиф Крупка, касир, Никола Триш, рек. секр. Контрольна Комісія: Михаїл Черний, Йосиф Косій, Йосиф Пригарський, надзир. хворих: Йосиф Годяк, Іван Лотоцький. Довгуючі члени хай вирівняють свої залеглости за 1957 рік. Приведіть нових членів, щоб вписати їх до УНС.

ГАРНЕЛ, Н. Й. — Т-во св. Михаїла, Відд. 215, повідомляє своїх членів, що на Річних Зборах потверджено нововибраний уряд на 1958 рік: І. Галатю, предс., М. Кокувка, заст., М. Галатю, касир, М. Кирдил, заст., І. Назар, секр., І. Назар, заст. Збори відбуватимуться 15-го кожного місяця, якщо припаде неділя, то збори відбудуться в понеділок. Просимо членів приходити на місячні збори та приводити нових членів, щоб вписати в члени УНСоюзу.

МІЛВІЛ, Н. ДЖ. — **Річні Збори** Тов. Запорозька Січ, Відділ 347 відбудуться в неділю 19 січня 1958, о год. 1-ій по пол., в залі, де звичайно. Просимо всіх членів прийти на ті збори, бо Контрольна Комісія здасть звіт за 6 місяців, як також буде вибір уряду на 1958 рік. Просимо прийти на означений час. — С. Патен, предс., С. Чопик, кас., Гр. Тимчій, секр.

АСТОРІЯ, Л. АЙ. — Місячні збири Бр. св. о. Николая, Відділ 5, відбудуться в неділю 19 січня, о год. 5 по пол., в залі Укр. Кат. Церкви Чесного Хреста 37-09 — 31 Евню. Просимо всіх своїх членів і членкиць прийти на збори конечно, бо є важні справи до рішення. Повідомляється, що на Річних Зборах 15 грудня 1957 р. вибрано уряд на 1958 рік тойсамий, що був 1957 році. Збори відбуваються в третю неділю по першім. Проситься членів вирівняти залеглі вкладки. — І. Сидор, предс., А. Климишин, касир, П. Барнич, секр.

ПОНҐСТАВН, ОГАЙО. — Місячні збори Бр. Св. Арх. Михаїла, Відд. 140, відбудуться в неділю 19 січня 1958 р., в церковній залі Укр. Катол. Церкви Пр. Тройці на Вест Раси Евню, зараз по великій Службі Божій. Проситься всіх членів прийти і вирівняти свої вкладки. Пригадується вам, що збори будуть відбуватися що-третя неділя по першім. Новий уряд на 1958 рік: Стефан Нановський, предсідник, Єлена Горак, секр.-кас., Василь Терлецький і Андрей Віблий, контрольори.

ПОНҐСТАВН, ОГАЙО. — Бр. Св. Петра й Павла, Відділ 274, повідомляє членів, що **Річні Збори** відбудуться в неділю, 19-го січня, о год. 2-ій по полудні, в залі під ч. 1915 Росел вул. На порядку: звіт урядку і Контр. Комісії та вибір нового уряду на 1958 рік. — А. Кравець, предсідник, Т. Сенедяк, секр.-кас.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Тов. ім. І. Франка, Відд. 83, повідомляє своїх членів, що місячні звичайні збори відбудуться в неділю 19 січня 1958 р., о годині 11-ій по пол. в домі тов. Укр. Горожан під ч. 847 Норт Френклин. Проситься членів прибути на ці збори, де зможете набути гарний календар на 1958 рік. Члени, котрі платять річно, щоб поспішились з вкладками. — С. Чорномаз, секр.

АВБУРН, Н. Й. — Річні Збори Т-ва Запорозька Січ, Відділ 283, відбудуться в неділю 19 січня, о год. 1.30 по пол., в залі Тов. Запорозька Січ. На порядку: звіт за 1957 рік, вибір нового уряду на 1958 рік. Проситься всіх членів прибути на ці важні збори. — Гаврило Мільчаковський, секр.

ГУДСОН, Н. Й. — Братство Св. Арх. Михаїла, Відд. 476, повідомляє своїх членів, що **Річні Збори** відбудуться в неділю 19 січня, зараз по Службі Божій в залі парафіяльній, Савт Секонд Партішон Стріт, ч. 59—69. На порядку: Звіт Управи за 1957 р., вибір уряду на 1958 рік і інші справи до вирішення. Всі члени обов'язані прийти на ці важні збори. — Уряд Відділу.

БРИДЖПОРТ, КОНН. — Т-во Українська Січ, Відд. 59, повідомляє всіх своїх членів і членкиць, що **Річні Збори** відбудуться в неділю 19-го січня 1958 р., в УНДомі, під ч. 500 Галет вул. (новий дім), точно о год. 2-ій по пол. Взивається все членство прийти на ці Річні Збори. Контроля здасть звіт за друге півріччя і буде вибір нової Управи на 1958 рік. Також будуть важні ухвали для добра нашого товариства. — В. Венґринович, предсідник, В. Сливінський, касир, М. Галькевич, секретар.

ВУНСАКЕТ, Р. АЙ. — Річні Збори Тов. Запорозька Січ, Відділ 206, відбудуться в неділю 19 січня 1958, в парафіяльній залі при 74 Геррис Евню, о год. 1-ій по пол. точно. Обов'язком кожного члена бути присутнім на тих важних зборах, будуть важні справи до обговорення і до полагодження, як також будуть звітн уряду і Контрольної Комісії з діловодства за минулий рік. На тих зборах буде заприсяження нововибраного уряду на 1958 рік. Так як кожного року, буде буфет для прийняття по зборах. — В. Киндефорський, предс., І. Кокольський, секр.

НЮАРК, Н. ДЖ. — Тов. ім. Чорноморська Січ, Відд. 14, подає до відома, що місячні збори відбудуться в понеділок, 20-го січня, в год. 7.30 веч., в Січовім домі при 508—18 Евню. Проситься членів прибути на збори, і вирівняти свої залеглі вкладки. Члени, які довгують три місяці або більше, будуть суспендовані, згідно зі статутом УНС. — М. Басараб, предс., М. Бекіш, касир, М. Отрок, секр.

НЮАРК, Н. ДЖ. — Річні Збори Т-ва „Калина", Відділ 459, відбудуться в неділю 19-го січня 1958 р., о год. 3-ій по полудні в залі Української Централі 180-186 Вільям Стр. Порядок: звіти Управи за минулий рік та вибір Управи на 1958 рік. З огляду на дуже важливі справи, присутність місцевих і позамісцевих членів є дуже бажана. — П. Будник, предс., Н. Бордун, кас., І. Калинович, секр.

РАЧЕСТЕР, Н. Й. — Річні Збори Т-ва ім. Т. Шевченка, Відд. 289 відбудуться 19 січня 1958, о год. 2-ій по пол., в приміщеннях Укр. Амер. Клюбу 292 Гудсон Евню. На порядку: вибір уряду на 1958 рік. Члени можуть набути календар „Свободи". — П. Дрон, предс., М. Гузар, кас., В. Гузар, секр.

КЛІВЛЕНД ОГАЙО. — Товариство „Згода", Відд. 358, подає до відома членів, що **Річні Збори** відбудуться в неділю 19-го січня 1958, в приміщеннях У. Н. Дому, о годині 2.30 по пол. До полагодження багато важних спров і вибір уряду. — А. Гавриляк, предс., Ст. Паливода, секр.

АКРОН, ОГАЙО. — Річні Збори Бр. Сош. Св. Духа, Відд. 295, відбудуться в неділю 19-го січня 1958 р., о год. 1.30 по пол. в залі церковній на розі вулиць Вашинґтон й Абл. На порядку нарад: цілорічне справоздання уряду і контрольної комісії і вибір нового уряду на 1958 рік. Просимо вирівняти свої залеглости і взяти участь при присднюванні нових членів. — О. Зепко, предс., С. Мотрович, кас., В. Пулк, секр.

КЕНЗАС СИТІ, КЕН. — На Річних Зборах Братства св. Володимира, Відд. 323, вибрано нову Управу в яку входять: Іван Бриски, предсідник, Михайло Білик, фін. секр., Юрій Феден, касир, Елік Саґан і Волтер Міхальскі, контрольори. Збори будуть відбуватися в Українській Залі 10 Норт Фері, в третю неділю місяця, о годині 1-ій по пол.

✝

Посмертні Згадки

о. СТЕФАН ВУЛЬЧИН, настоятель української православної церкви св. Миколая в Експорт, Па., довголітній член УНСоюзу, останньо 287 Відд. „Сини України" в Джерзі Сіті, упокоївся в Бозі, дня 6-го січня 1958 р., на 75-му році життя. Покійний походив зі с. Підмихайливці, пов. Рогатин, Зах. Україна і став членом УНСоюзу вже в 1910 р. Полишив у смутку дружину Анну та дітей: Стефана, Марію і Івана. Похорони відбулися в неділю, 12-го січня і тіло Покійного поховано на православному цвинтарі в Бавид Бруку, Н. Дж. — В. П. П!

Т. Литвинюк, секр.

ПАВЛО СИМЕНОВИЧ, довголітній член Відд. 320 УНСоюзу в Балтіморе, Мд., помер, по довгій недузі, 20-го грудня 1957 р., на 65-му році життя. Покійний вступив до УНСоюзу в 1925 р. Полишив у смутку дружину Марію, доньку Анну, сина Йосифа і 5 внуків. Похорон відбувся 23-го грудня, з пох. заведення до кат. церкви св. Тройці, на цвинтар Holy Cross. — В. П. П!

Іван Малко, секр.

ІВАН ГРЕБЕНЯК, член 204 Відд. УНСоюзу в Ню Йорку, помер 10-го січня 1958 р. Покійний народ. 1892 р. в містечку Сколє, пов. Сколє, Зах. Україна. Полишив у смутку дружину Станіславу, доньку д-р Ірину. Похорон — в четвер, 16-го січня 1958 р., з пох. заведення П. Яреми, до церкви св. Юрія при 7-ій вул в Ню Йорку, а опісля на цвинтар Кальварія. Відділ втратив взірцевого члена, а дружина і донька д-р Ірина — батька. — В. П. П!

В. Гасій, секр.

• РОЗШУКИ •

Григорій Мачула пошукує
ІГОРЯ ВАСИЛЕВИЧА ПИЛИПЕНКА.
Хто знав би про нього, або він сам, прошу писати на адресу:
Gregor MACHULA
107 Lisgar Ave.
Winnipeg 4, Man., Canada

Василь Роман пошукує
СТЕФАНА РОМАНА
і стрийка ІВАНА РОМАНА, що були у Німеччині.
Хто знав би щонебудь про них, прошу написати на адресу:
Wasyl ROMAN
360 4th Street
Troy, N. Y.
Заграничні часописи, прошу передрукувати.

Мама Емілія, брат Михайло і сестра Анна Пеліх пошукують
ФЕДЯ Н. ЛЕЩУКА,
зі с. Болотна, пов. Перемишляни. Правдоподібно перебуває в Англії. Всі відомості про нього, прошу ласкаво слати до мами:
Emilia DZIKOVITSCH
1049 N. Hoyne Street
Chicago 22, Ill., USA

ТАРЗАН, ч. 3996. Зловісний звук!

Тарзан нахилився вперед і швидко вхопив переляканого Бен Лінтона.

А потім дав йому ляпаса в лице, щоб припинити гістерію, що зростала.

Але нагло вмішався Стів: — Слухайте!... — Із-за зруйнованих стін лунав огидний крик!